

Arrest

nr. 286 830 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DEWILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 279 221 van 24 oktober 2022 weigerde eveneens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 21 november 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene woont wettelijk samen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van problemen met zijn tanden, ogen en rug. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“De ingeroepen middelen zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van art. 8.1 EVRM. en een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

1. Verzoeker heeft op 16 maart 2021 te Heuvelland een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met Mw. M. K. E., geboren te Uije (Angola) op (...), van Belgische nationaliteit, R.R.-nr. (...) (stuk 1).

Verzoeker vormt al sinds augustus 2020 een feitelijk gezin met zijn partner E. en haar vier kinderen ; sinds 15 september 2020 wonen zij officieel samen te (...), zoals blijkt uit het attest van gezinssamenstelling (stuk 3).

2. Art. 8.1 E.V.R.M. stelt :

‘ Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. ’

Indien de wettelijk geregistreerde partner van een Belgisch onderdaan verplicht zou worden het land te verlaten, ware dit een flagrante schending van het recht op een familieleven.

De terugwijzing van een persoon uit het land waar zijn familie woont, kan een inmenging en een schending vormen van het recht op gezins- en familieleven (EHRM, 18 februari 1991, Mostaquim t. België ; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België).

Voor zoveel als nodig zij nog erop gewezen dat ook de RvV reeds geoordeeld heeft dat er niet enkel met de wettelijke voorwaarden rekening gehouden dient te worden, maar ook met de belangen van het gezin (RvV, arrest nr. 74.258 dd. 31 januari 2012, blz. 8 en 9).

3. Verder heeft de bestreden beslissing aan verzoeker het bevel gegeven binnen de dertig dagen het land te verlaten, zonder voldoende rekening te houden met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing waarbij het bevel gegeven werd om het land te verlaten, heeft onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Sinds augustus 2020 vormt verzoeker een feitelijk gezin met zijn partner E. en haar vier kinderen ; sinds 15 september 2020 wonen zij officieel samen te (...). Op 16 maart 2021 heeft verzoeker te Heuvelland een verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten met zijn partner E..

In de bestreden beslissing staat er weliswaar te lezen dat er rekening gehouden werd met art. 74/13 Vr.W., en wordt de overweging geformuleerd dat een contract met wettelijke samenwoning ‘geen bewijs is van een duurzame en stabiele relatie’. Nochtans is het contract van wettelijke samenwoning (stuk 1), zo nodig in combinatie met het attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat verzoeker, zijn partner E. en haar vier kinderen al sinds 15 september 2020 een gezin vormen en effectief samenwonen (stuk 3), ontegensprekelijk als een bewijs van een duurzame en stabiele relatie te beschouwen.

In de bestreden beslissing wordt verder erop gewezen dat verzoeker nog geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend heeft. Dit is inderdaad juist, maar de enige reden is dat de partner van verzoeker tot op heden er nog steeds niet in geslaagd is het wettelijk vereiste maandelijkse inkomen te verdienen (op huidig ogenblik 1.920,03 €). De partner van verzoeker doet verwoede pogingen om haar inkomen te verhogen, ze is hierin reeds in zekere mate geslaagd, maar nog niet voldoende om aan het wettelijk vereiste minimum te raken, maar ze hoopt dat dit in de nabije toekomst wél het geval zal zijn. Inmiddels zal verzoeker eerstdaags toch een aanvraag tot gezinshereniging indienen - ondanks het feit dat het wettelijk vereiste maandelijks inkomen in hoofde van zijn partner nog niet bereikt werd -, en hij

zal vragen dat er een 'individuele behoeftenanalyse' gemaakt wordt, zoals er in een dergelijk geval gevraagd kan worden.

Het bevel om het land te verlaten heeft onvoldoende met deze elementen rekening gehouden. Zoals hogergezegd gebiedt art. 74/13 Vr.W. de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker, en dit is hier in casu onvoldoende gebeurd."

2.2.1. Verzoeker voert in het middel de schending van artikel 8 van het EVRM aan en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met een vrouw van Belgische nationaliteit. Verzoeker vormt sinds augustus 2020 een gezin samen met zijn partner en haar kinderen. Er werd nog geen verzoek om gezinshereniging ingediend omdat verzoekers partner actueel niet voldoet aan het wettelijk vereiste maandelijks inkomen.

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot verzoekers gezins- en familieleven. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling luidt als volgt:

"Gezins- en familieleven

Betrokkene woont wettelijk samen met een persoon met de Belgische nationaliteit. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met een andere persoon, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben."

2.2.3. Met betrekking tot verzoekers kritiek op deze beoordeling, merkt de Raad op dat verzoeker naar België kwam in het kader van een verzoek om internationale bescherming dat inmiddels definitief werd geweigerd. Verzoeker werd enkel op het grondgebied toegelaten voor de duur van het onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. In het geval van een eerste toelating, zoals hier het geval is, moet niet worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Verzoeker diende zich er dan ook van bewust te zijn dat zijn verblijf in België precair was en dat zijn verblijfsstatus zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is er in een dergelijk geval, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Verzoeker voert er in zijn middel zelf aan dat hij met zijn partner een verzoek om gezinshereniging zal indienen wanneer zijn partner aan de inkomstenvereiste voldoet. De Raad wijst er ook op dat het gegeven dat de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan, niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk waarom het hem onmogelijk zou zijn te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoeker wijst er zelf op dat, ook wanneer de referentiepersoon niet voldoende inkomsten bewijst, nog steeds de behoeften van het gezin moeten worden onderzocht, waarna de gezinshereniging alsnog kan worden toegestaan.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er wat hem betreft sprake is van hinderpalen die hem beletten het gezinsleven verder uit te oefenen. De verwerende heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker gebruik kan maken van de wettelijke verblijfsmogelijkheden en dat de scheiding tijdelijk is, waarbij in tussentijd contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken.

Het middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter , rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT